

DEO OPTIMO MAXIMO,

VIRGINI DEI-PARÆ,

ET S. LUCÆ, MEDICORUM ORTHODOXORUM PATRONO.

QUÆSTIO MEDICA*,

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis vigesimâ-sextâ mensis Martii, anno Domini M. DCC. LXXXIX.

M. JOANNE DESCEMET, Doctore Medico, Præside.

An castii rariùs ægrotent, faciliùs curentur?

I.

QUAM imperiosa præjudiciorum potestas! Adulatrix Poëtarum cohors Cupidinem finxerat Deum, ut ipsi Heroës ab eo vinci non erubescerent. Hinc sinceris natum felicitatibus genus humanum voluptati addictum se putavit, suâque nunc quisquis trahi amat. Hic naturæ parendum esse stolidè existimat, ille per Veneris illecebras ad sanitatem ire contendit. Sed Venus dux malorum,

* Auctore M. JOANNE-BAPTISTA-LUDOVICO CHOMEL, anno 1735.

sceleris artifex, modi ferè nescia, rationis usum spoliat, luxuriam inducit, Populos, Imperia, superbissimas devastat gentes; irrepit blandè & affligit humi divinæ particulam auræ. Beatus ille qui intelligit quàm sit turpe diffluere luxuriâ, delicatè ac molliter vivere; quàm honesta, quàm utilis sobrietas & continentia. Teste cœlo vivens, virtutem apprimè colit & servat; sublimiori lumine doctus, in umbrâ voluptatis illicitæ ludere horret, ne veram amittat. Sed si virtutis amor, si rectè facti conscia mens animum non alliciat; caveas prudens ne libidini obtemperans, Veneri nimis indulgeas, & neglectâ salute propriâ, liquorem vivificum miserè profundas, qui in sanguinem resorptus utiliora longè protulisset: tunc enim rarior est morbus, aut, si accidat, faciliùs curatur.

I I.

AMOREM truculentum morbi genus non immeritò dixeris. Illo sæviente, in alieno corpore vivit amans, in proprio ferè mortuus est. Dii boni, quid hoc morbi est! Adeò ne hominem ex toto immutare, ut non cognoscas eumdem esse! Quæ ars tanto abigendo malo inserviet? Ars certè Medica, Ars sine quâ cœteræ vilescerent, Ars omnium præstantior quæ temperamentorum naturam edocta, animi pathematum perturbationes reducit & instaurat; quæ alimentorum qualitates, salutiferas medicamentorum virtutes, Artis gymnasticæ modos decernens, acuit ingenium, corpori sanitatem inducit, blandam morum integritatem confirmat; probitati, virtuti, religioni opportunè ancillans, libidinis refrænat impetus. Prisca gens mortalium animi dotibus eximia, corporis robore spectabilis, à diætâ lætos innocuâ serie exhauriebat dies; citò quippè spumat in libidinem venter alimentis fervidioribus æstuans. Humores nimio inflammati pabulo, ferociores vix componunt motus; hinc luxus lasciviæ parens, sanitatis inimicam incendit libidinem; plenus labe omnia invadit: multos enim morbos multa fecerunt fercula. Quæ virtus è contrà foret & quanta bonis vivere parvo! Imò salubri labore victum condire prudenter, exuperantes succos vacuare, corruptos emendare, mentem erigere, vitia comprimere. Commendet igitur cibos fames, sitim potus extinguat. Quidquid naturam excedit, naturæ nocet; succi plenos fastidiosus amor sequitur; corpori indulgendum, non serviendum; duriùs tractanda caro, ne animo malè pareat.

I I I.

CASTITAS Veneris æstu lubens tumere nescia, pro triplici hominum statu triplex est, vel in virginibus, vel in orbatis, vel in uxoratis; sua est quippe in connubiis castitas apprimè servanda, quâ debito conjugali sobriè quisquis uxoratus impenditur, ne vires animi & corporis labefactando, liberorum debitæ procretioni, sanitatis tutelæ, innumerisque & immensis connubii muneribus exequendis fiat prorsùs impar. Maxima sanè & præstantissima Virginum castitas quæ non noscens ea à quibus posteà optarent liberari, florem integrum corporis & ingenii conservat. Quæ fructum non ferunt arbores, virescunt lætiùs, ramos expandunt latiùs, altiùs assurgunt; dùm fœcunda pyrus malusque ferax gibbum curvum fœdiorique obductum libro truncum gestant: virginitatis dicas sterilitatem pulchritudine, longævâ sanitate, robore compensari. Venus quietis inimica rosas pollicetur, sed latentes in illius speluncâ leguntur spinæ. Dùm sanguinis probissimi spuma, cerebri spinalisque medullæ effluvium semen exit, spiritibus unà dissipantur, sensus infirmantur, ingenium vix suî compos contris-

tatur, hebescit, debilitantur articuli; laxum fractumque corpus vix sustinet miser homo; vivido suo nitore spoliantur lumina, obscuroque intumescunt circulo. Ità Venus epilepsia etsi brevis, adolescentibus incrementum remoratur; generi nervoso infensa, viris senium maturat, senibusque mortem. Nec satis: insaniens libido ea dissipat auxilia quibus conamina morborum validiori conamine Natura superat. At quantum roboris suppeditabit provida castitas! Si semen in arva naturæ spirantia projectum omnia vivificat, nonne illius in sanguinem regressi beneficio stabit diutiùs machina vegetior? Nonne validior factus sanguis insensilem adaugebit perspirationem, variarumque anni tempestatum impetus obtundet? Nonne seminis virtus per artus refusa, vigorem illum conciliabit cujus ope vesani morborum assultus præcavebuntur, sanguis cum utilitate profundetur, cujus ope, diætæ, & medicamentorum salutiferos effectus cum fœnore percipiant ægrotantes? Adeò patet castitatis salubris utilitas sanitatis hostes fugatura!

IV.

QUANTI ergò fugax emitur voluptas! Proh hominum cœcitatem! Libidinis insaniam explentes, sanitati consulere jactitant. At in renibus nephriticum affectum, in stomacho cruditatem, in cerebro catharrum, in corde palpitationem & syncopem producit aphrodisis.... Sub dulci melle impia latent venena. Ex universo corpore profluit semen, effuso semine corpus universum languebit. Castitatis igitur pulchra conditio, vitale bonum quo non est in terris optabilius quidquam, sanitatem roborans servat & sustinet, morborum assultus ludit & ex semine refluo vires depromit præcipuas. Errant qui semen cum in corpore abundat corruptioni obnoxium esse autumant: nonne sanguinis pars subtilior per tubulos vasorum mæandros permeare apta est? Actuosissimum est semen, ingurgitari nescit, per pecularia vasa vehitur, per propria redit. Si virgines histericis affectibus torquentur, si fœdantur colores purpurei; plus morbus melancolicus, plus parentum morositas, vel tædii & otii plena vivendi ratio mali affert quàm Veneris ignotæ abstinentia. Febrem ipsammet eroticam non curat aphrodisis; non sanat qui vulnerat; ignem non sedat qui incendit; erethismus non laxatur ab iis quæ spasmum, ardorem, tentiginem longè lateque inferunt. Sed experientiam testem appellemus, salaciora animalia parùm vivunt. Videamus validissimos & satis robustos adolescentes tanto stipendio, & spirituum effusione Veneris iti illecebris, ut ad miserum statum celeriter deducantur. Calvos & porrigine fœdos adscititia cæsaries fraudulenter adornat, alvus stringitur, tument hæmorrhoïdes, crura franguntur, podagra incurvat, ardet satyriasis, innumerisque aliis (ut taceamus horrenda furibundæ Veneris flagella) morborum deliramentis explodantur.

V.

ET sunt homines adeò molles & lascivi, ut tot sævis affectibus premi non curent, tot cruciatibus lacerari contemnant, sanitatem postponant libidini! Quævis delectamenti venerei mica mille ægritudinibus rependitur. Facessant igitur inepti agyrthæ qui sanitatis gratiâ scortari suadentes, libidinem pro scientiâ auscultant. Sanari pigeat ubi turpis est medicina. Imò ad corporis conservationem nulla adest Veneri necessitas. Nullius morbi causa esse potest Veneris abstinentia: vesci citrà saturitatem, impigrum esse ad laborem, vitale semen servare tria esse saluberrima apud omnes in confesso erit. Quò major erit voluptas;

tantò ſanitati detrahetur magis. Quò plus ſcintillabit ignis, eò citiùs marceſcet. Longior huic corpuſculo prorogari poteſt mora, ſi voluptates quibus pars hominum major perit, regere & coërcere poterimus. Venere tamen utantur qui debitum conjugale reddere tenentur & liberis dant operam, ſed moderatè & caſtè. Hinc neſtoreos ad annos pervenire, ſanitate longævâ frui liquebit. Hinc ſecura voluptas, dulcedo non fallax.

Ergò caſti rariùs ægrotant, faciliùs curantur.

Proponebat Pariſiis, JOANNES-AUGUSTUS BESNARD, Andegavenſis, Doctor Medicus in Univerſitate Andegavenſi, Saluberr. Facultatis Medicinæ Pariſienſis Baccalaureus. A. R. S. H. 1789.

AB OCTAVA AD MERIDIEM.

Tipis QUILLAU, Univerſitatis & Facultatis Typographi, viâ *du Fouare*. 1789.